

– Pizskét szed – mondta a felesége.
– Pizskét?
– Biztosan a szomszéd suszter gyerekei jöttek, hogy szedjen nekik egy levesre valót.
– No, látja, egy levesre való pizskéért elmulaszt egy fél napot. Már tizennégy perc, még mindig nem szedte meg azt a kis pizskét.

– Már jön.

Az úr a tornácon számlálta a másodperceket, hogy mennyi idő alatt ér vissza a kapához az asszony.

De az nem ment a munkahelyre, hanem a kertészház felé a két gyerekkel. Egyre nagyobb ingerültséggel, már szinte beteges lázzal leste az asszony kényelmes lépéseit s a percmutató körfutását.

Végre a kertésznő kijött a házból, és visszament a kapához.

– Tizenhét és fél perc – mondta az úr a tornácon. – Tizenhét és fél perc óta lopja a napot. Náncsi, Náncsi! – kiabált most a kertésznő után.

A kertésznő elébb nem értette a kiabálást, lassan körbeforgott, s mindenfelé nézelődött, ez is olyan gutaütető nyugalommal ment, hogy az úr a tornácon fűjt és kékült a dühtől.

– Náncsi...

S odaállott a tornác lépcsőjére.

– Mit csinál maga?

A kertésznő a villa felé kezdett jönni, mert nem mert az úrral nyelvelni. Engedelmesen és alázatosan jött.

– Beszéljen, mit csinált maga! – kiáltotta a gazdája, akit szédülés környékezett, hogy ezzel újabb másodpercek vesznek el.

– Kapálom az új eprest.

– No de most nem kapál... Most gyalogol... Hol járt?

A kertésznő nem értette az úr rekedten izgalmas hangját.

– A suszterék gyereke jött pizskéért.

– Mennyi pizskéért?

– Egy fél literért.

– Nahát, maga egy fél liter pizskéért... Mennyi annak az ára?

– Hat fillér.

– Hat fillér. A maga napszámja tíz órára három pengő, órabére

harminc fillér... Ezzel eltöltött huszonegy percet... Egy fél órára maga kap tizenöt fillért, eladott hat fillért... Kilenc fillért levonok magának...

A kertésznő halálosan megsértve ment vissza a kapájához. Aztán a kendője csücskét a szeméhez emelte, és attól kezdve délig csak a szemét törülgette. Az úr a tornácon pedig megette a kávé, aztán, kicsit megnyugodva, újságot olvasott.

1932